

Stratená v klamstvách

Ten najkrajší úsmev
skrýva najhoršie tajomstvá

Claudia P. Torcan

VENUS
PRES

Stratená v klamstvách

Claudia P. Torkan

Claudia P. Torkan: Stratená v klamstvách

Druhá časť série Stratené

Vydanie prvé

Copyright © 2024 Claudia P. Torkan

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,

Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,

www.venupress.sk v roku 2024 ako svoju 27. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Silvia Palušková

Grafické spracovanie obálky: Michaela Vysloužilová

Grafika: Depositphotos

Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.

Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-69085-12-1

ISBN pdf: 978-80-69085-13-8

ISBN epub: 978-80-69085-14-5

ISBN mobi: 978-80-69085-15-2

VENUPRESS

Bratislava 2024

Pre najlepších priateľov,
pretože vidíte aj to, čo nevyslovíme..

ČÁST PRVÁ

Zákon síly

Kapitola prvá

*„Priateľov neopustiš, ale niekedy
ich musíš nechať ísť.“*

Nebola som zástancom násilia, ale teraz by som niekomu najradšej vrazila! Toto sa nemohlo diať! Nie mne, dočerta!

Zhlboka som sa nadýchla a snažila sa napočítať do desať. Oči mi začali slziť už pri štvorke. Dofrasa! Ocitla som sa v zlom sne, iné vysvetlenie neexistovalo. Nemohli ma práve vyhodit' z intráku!

Rýchlo som zložila papier o vypovedaní ubytovacej zmluvy a trasúcimi sa rukami ho vložila do kabelky. Na toto som nemala čas. Dnešok nebol o mne.

„Ideš už? Nestihnem lietadlo!“ zakričala na mňa Hate z parkoviska.

Zahryzla som si do pery a z nohavíc vylovila mobil. Odložila som bokom vlastné problémy a rozhodla sa brať jednu vec po druhej.

Ak ju chceš poslednýkrát vidieť, do hodiny si na letisku. – L

Stlačila som odoslať a rýchlo ukryla mobil do vrecka. Nechcela som, aby Hate videla, pre koho bola správa určená, alebo aby sa pýtala, prečo práve Oliverovi.

So sileným a hlavne ospravedlňujúcim úsmevom som dobehla za kamarátkou, ktorá sa ma chystala opustiť.

Vzhľadom na to, čo si za posledné dni vytrpela, som tomu rozumela, ale tá malá, sebecká časť o ňu nechcela prísť. Záležalo mi na nej až príliš, aby som ju len tak vyprevadila do sveta. Možno aj preto som jej chcela poskytnúť poslednú chvíľu s jedným z bratov, aby ju presvedčil o opaku.

„Si si istá, že tam chceš ísť?“ overovala som si jej rozhodnutie už asi po stý raz cestou na letisko. V spätnom zrkadle som sledovala jej batožinu a premýšľala, či som toho mala kedysi viac. A aké jednoduché by bolo zbalit' do kufra môj terajší život.

Hate pevnejšie stisla volant, až jej zbeleli hánky. Uprene sledovala cestu pred sebou, hoci som vedela, že by na letisko trafila aj poslepiacky. Často sem chodila po bratov, keď sa vracali zo svojich výletov. Naposledy mala ísť po Bena, kým nezistila, že by sa s ňou v jednom aute viezol aj jeho najlepší kamarát Robert. Chlap, vďaka ktorému sme sa ocitli v tejto šlamastike.

„Nie,“ vydýchla nakoniec. „Nie som si tým vôbec istá, ale nemôžem cúvnuť. Nie teraz, keď mi nič neostalo.“

Chcela som ju povzbudiť. Povedať jej, že preháňa a o týždeň sa na všetkom len zasmejeme, ale sama som tomu neverila. Bola silná, pretože odkedy na mňa vyrukovala s myšlienkou odísť z mesta, ani na sekundu nepoľavila. Našla si možnú prácu v New Yorku a ubytovanie. Letenky našťastie neboli drahé a keby aj, prispela by som jej. Zaslúžila si nový začiatok.

Všetci by sme si ho zaslúžili.

Mlčky sme dorazili na letisko a ja som ešte raz skontrolovala, či mi Oliver neodpísal. Bohužiaľ, nie. Nechcelo sa mi veriť, že by svoju jedínú sestru nechal len tak v štichu. Zo všetkých Maxwellovcov, ktorých som poznala, bol on ten najpozornejší. Zvyšku som nedôverovala, niežeby sa ma niekedy pokúšali presvedčiť o opaku. Predstavovala som pre nich zbytočnú príťaž. Čo na tom, že sme si s Hate rozumeli, nepatrila som k „dobrej“ partii. A to bola len špička ľadovca.

Nejakým zázrakom sa Hate podarilo zaparkovať na už aj tak preplnenom parkovisku. Vypla motor a zhlboka sa nadýchla. Čakala som, kedy sa dostaví šok. Alebo uvoľnenie. Ľudský organizmus bol od prírody naprogramovaný, aby sa riadil dvomi základnými inštinktnými. Útok alebo útek. A síce to vyzeralo, že si Hate práve zvolila útek, ja som to považovala za útok. Ako lepšie niekomu dokázať, že nad vami nemá moc, než odchodom, úplným ignorovaním a novým životom?

Hate ukázala Vincentovi prostredník a ja som ju za to milovala.

„Budeš mi chýbať,“ zamrmlala som, pretože dostať zo seba tie slová bolo náročné.

„Aj ty mne.“

V aute panovalo napätie. Ani jedna z nás nesiahla po kľúčke, ani jedna nechcela vystúpiť, pretože sme vedeli, čo sa stane.

Bude koniec.

„Keby si niekedy mala cestu do New Yorku, napíšeš mi?“ otočila sa ku mne s jemným úsmevom na tvári, no zakaleným pohľadom od slz.

„Jasné,“ prikývla som. „Nebudeš ale v New Yorku navždy, nie? Tvoj otec môže byť debil, ale bratia si tvoj hnev nezaslúžia. Aspoň nie všetci.“

Kamarátka sa na mňa pozrela a spýtavo pozdvihla obočie.

„Naozaj? A ktorý presne?“

Mala som si radšej zahryznúť do jazyka. Hatini bratia pred ňou len pred pár dňami zmlátili Roberta. Nikto nevedel, odkiaľ sa Vincent dozvedel, že spolu niečo mali, ale nič to nezmenilo. Nevzali to najlepšie a netrvalo ani pol dňa, kým k nemu vtrhli a nakopali ho. Zhodou náhod u neho bola aj Hate, čo situáciu ani trochu neľahčilo. A aby toho nebolo málo, hneď na druhý deň zistila, že je Rob v kontakte s jej matkou. Takýto úder pod pás som si nedokázala a ani nechcela predstaviť.

„Oliver by ti nikdy neublížil,“ dostala som zo seba.

St'ážka si odľúkla.

„To žiadny z nich. No aj tak sa pozeral, čo sa deje, a nezasiahol. Všetci vedeli o Madellaine a ani jeden z nich sa neunúval povedať mi to. Viem, že ma chceli chrániť, robia to celý život. Správajú sa, akoby som bola z porcelánu a hrozilo, že sa hocikedy zosypem. Otec sa však postaral, že som zo železa...“

„Z diamantu,“ skočila som jej do reči. „Diamant je najtvrdší drahokam na svete. Jediné, čo ho dokáže poškríbať a ublížiť mu, je iný diamant. A to si ty. Tvrdá a jedinečná, Hate.“

Potiahla nosom a prudko sa ku mne otočila. Pritiahla si ma do náruče a problémy naokolo aspoň na chvíľu ustali. Vedela som, čo potrebovala počuť, pretože rovnaké slová ma držali pri živote posledných päť rokov. Jediné, čo som vynechala, bol fakt, že sme to nakoniec boli my samy, ktoré mali schopnosť zničiť sa. To predsa nechcel počuť nikto, alebo áno?

„Niečo pre teba mám,“ oznámila a siahla do priehradky predou mnou. Zo svojho organizovaného neporiadku vybrala akési pokrkvané papiere a podávala mi ich.

„Čo to je?“

Očami som rýchlo preletela darovaciu zmluvu medzi Hate a mnou. Obávala som sa však, že som ničomu z tohto nerozumela.

„Ale... to je predsa tvoje auto!“

„Už nie,“ pokrčila plecami. „Je tvoje, stačí to podpísať. Môj podpis tam už je a ten tretí si nevšímaj.“

„Videl tie papiere Robert?“ vytreštila som oči a prečítala si meno právnika, ktorý zmluvu zostavil. Údajne.

„Nie, ale o tom nemusí nikto vedieť. Dlhuje mi oveľa viac ako jeden posratý podpis.“

Na to som nemala čo povedať. Mala pravdu. Ten muž jej dlhoval časť života, ktorú nikdy nedostane späť, ale bez neho by nebola tou Hate, ktorú som zbožňovala.

Tak či tak som od nej nič nemohla prijať.

„Ďakujem ti krásne, ale nejde to. Auto mi nepatrí a navyše neviem šoférovať. Obzvlášť nie manuál.“

„No tak, pozri, aký si spravila pokrok! Vieš, že nejde o automat, základný prehľad máš,“ žiarivo sa usmiala, čo malo za následok, že sme sa rozosmiali obe.

Áno, pokiaľ prišlo na autá, bola som otrasná. Na začiatku som netušila, aký je rozdiel medzi automatom a manuálom, nechápala som, na čo sú na podlahe tri pedále a čo za umenie predvádzali s rýchlostnou pákou. Drvivá väčšina mladých to tiež nevedela, pretože všetci pri zmysloch preferovali automaty. Prečo ale Maxwelllovcí museli byť iní a zbytočne si tak komplikovali životy tam, kde nemuseli?

Snažila som sa jej tie papiere vrátiť, lenže Hate mi ich natisla do kabelky. Hádavá a tvrdohlavá až do poslednej chvíle. Skrátka pravá Maxwelllová.

„Keď odídem, môžeš zavolať niektorému z bratov, aby prišli po auto a odviezli ti ho k intráku,“ navrhla, nad čím som sa len napäto pousmiala.

„Som rada, že si nadhodila telefonát, Hate,“ začala som neisto a hodila po nej očkom.

„Čo si urobila?“

„Je dosť možné, že som napísala Oliverovi, aby sa s tebou prišiel rozlúčiť na letisko.“

„Čože si?! Zbláznila si sa? Nenechá ma odísť!“

„Je to Oliver, o kom sa bavíme!“ rozhodila som rukami.

Obe sme vystúpili z auta, pričom Hate si rýchlo vybrala všetku batožinu. Ja som sa medzičasom natiahla po kabelku a vyhodila z nej zmluvu. Nenápadne som ju vrátila do priehradky na mieste spolujazdca tak, aby si to Hate z kufra nevšimla. Dnes sa mi problémy len hromadili, nepotrebovala som k nim ešte ďalší navyše.

„Je úplne jedno, ktorý z nich to je, všetci sú Maxwelllovcí a žiaden Maxwell nerobí rozhodnutia na vlastnú päsť.“

„Možno by zmenili názor, keby to boli ich tváre, ktoré sa stretávajú s Vincentovou päťou.“

„Lauren!“ zahriakla ma príkro.

„No čo? Hovorím len pravdu. Nie sú to žiadne deti, ktoré treba chrániť. Sami by si mali vybrať stranu. Počkať! To už vlastne urobili, že? Keď ťa chceli dotiahnuť späť k tomu psychopatovi.“

Naprázdnou otvorila ústa. Nemohla protestovať, mala som pravdu. Takmer ako vždy, keď prišlo na jej bratov.

Hate zaostriala pohľad na niečo za mnou a v očiach sa jej zračilo nielen prekvapenie, ale aj... strach? Prudko som sa otočila a zadívala sa rovnakým smerom. V duchu som si vynadala skôr, než to stihla ona.

„To sú predsa...“

„Bratia. Všetci,“ nasucho prehltila. „Dočerta!“

Pevne schytila svoju batožinu, zamkla auto a podala mi kľúče.

„Opatruj ho, akoby bolo tvoje, jasné? A hlavne... zadrž tých babrákov,“ stisla mi ruky a už sa hnala k letisku.

„Ako to mám podľa teba urobiť?“ zakričala som za ňou, úplne obarená a sklamaná z takéhoto vývinu.

Moja naivita ma opäť dostala do problémov. Oliver mal prísť sám, bez zvyšku otrasnej kavalérie.

„Priprav si päste!“

Párkrát som sa zhlboka nadýchla a pripravila sa na jedinou možnú obranu. Útok.

Ľudia naokolo boli v jednom zhone, všetci sa niekam ponáhľali s batožinami, taxíky zastavili len na chvíľu a už sa radili do zápchy. Chalani si však vytypovali miesto, odkiaľ jeden taxík práve odchádzal, a už parkovali blízko pri vchode.

Hate sa stratila v hale, ale pochybovala som, že ich to zastaví. Skôr ako som dobehla k autu, už z neho vystupoval najstarší Maxwell – Benjamin, v tesnom závese so Sebastianom.

Oliver s Nathanielom vystúpili až po nich.

„Nechajte ju na pokoji!“ okríkla som ich z diaľky.

Jediný, kto sa otočil za mojím hlasom, bol Nate. Jeho blond'avú hlavu si človek nemohol len tak pomýliť.

Stretli sa nám pohľady, ale ani to nestačilo, aby som dostatočne upútala jeho pozornosť. Obrátil sa k Oliverovi, čosi si v tichosti povedali a potom vykročili smerom k hale aj oni.

„No tak! Nechaj ju odísť!“ zopakovala som naliehavejšie a dobehla ich.

Pevne som chytila Nata za biceps a donútila ho zastaviť. Jeho svaly sa pod mojím dotykom napli. Prisahala by som, že sa mi v tej chvíli pred očami prehral celý život, pretože tak blízko sme pri sebe boli naposledy... kedy vlastne?

Blondiak sa ku mne otočil. Svetlé oči ma prepaľovali a keby to bolo možné, dávno by bolo po mne.

„Bol to tvoj nápad? Poslať ju preč?“ obvinil ma.

Pustila som ho a o krok pred ním cúvla.

„Môj nápad? A preto som písala Oliverovi, aby za ňou prišiel? Dokážeš premýšľať, alebo ti vybili mozog z hlavy v ringu?“

„Pozor na jazyk, princezná, môže ťa priviesť do problémov,“ precedil cez zaťaté zuby.

Skôr než som mu na to mohla niečo odvrknúť, dovalil sa k nám ako boh pomsty Benjamin. Pevne ma zovrel za ramená a zatriasol mnou.

„Kam odišla?“ zahrnel. „Nemám na teba celý deň. Honor!“

Na podobný prístup som bola zvyknutá a nič iné som od neho ani nečakala. Benjamin sa antipatiami voči mne netajil a hoci to bolo vzájomné, ja som v sebe mala aspoň toľko slušnosti, že som ho väčšinou dokázala tolerovať.

Rýchlo som ho od seba odtlačila, napravila si kabelku a tvárila sa, že ma jeho útok vôbec nevyviedol z miery. Nehodlala som mu ukázať, čo so mnou podobné dotyky robili.

„Opatrne, Maxwell,“ zasípela som, „lebo by som si tento počin mohla vysvetliť všelijako.“

„Neskúšaj ma, Lauren. Môžem ti riadne zavariť.“

„Čo nepovieš? Nebol by si prvý ani posledný, ktorý sa mi vyhrážal, tak pokojne do toho.“

Nenávistne sme na seba hľadeli a ani jeden z nás nemal v pláne cúvnuť.

„Nič nevie,“ ozval sa spoza nás odrazu Nate. „Hate jej nič nepovedala, skúšal som to z nej dostať.“

Benjamin naňho zamyslene pozrel. Sám istotne premýšľal, či mu má veriť, ale nič iné mu neostávalo. Pravdepodobne usúdil, že by jeho mladší braček neklamal, tak len potichu zanádal a otočil sa k Sebastianovi.

„Keď prídeme domov, zistíš, čo za lietadlá teraz mali odlet a kam išli.“

„Vieš vôbec, koľko je to možných smerov?“ protestoval brat.

„Je mi to jedno!“

Naštvané vykročil k autu s bratom v tesnom závese. Obarene som ostala stáť na mieste a vôbec si neuvedomila, ako pevne som zvierala kľúče, až kým sa mi nezaryli do ruky.

Všetko bolo zle.

„Pod', vezmem ťa na intrák,“ prehovoril po chvíli Nate a pohľadom zaletel na kľúče v mojej ruke. Trochu som povolila zovretie, ale nedôverovala mu.

„Netreba,“ zaklamala som automaticky, nad čím sa len zasmial.

„A ako sa chceš odtiaľto dostať? Nevieš šoférovať, alebo sa niečo v poslednom čase zmenilo?“

„Ja ju môžem odviezť,“ ponúkol sa Oliver, ktorý sa celý čas držal v úzadí. Jeho črty tváre možno boli podobné tým Benovým, no kým z neho išiel strach, pri Oliverovi človek cítil akúsi istotu. Akoby mu nič nehrozilo.

„Fajn, robte si, čo chcete. Končím.“

Nate dvihol ruky do vzduchu a otočil sa na päte. Prudko však zastal, keď zbadal Sebastianovo auto, ako sa zaradilo do voľnejšieho pruhu pri východe z letiska.

„Asi predsa len pôjdeme všetci spolu,“ vydýchol namrzene.

„Nevadí, ale sedím vpredu,“ povedala som a podala kľúče Oliverovi.

Kapitola druhá

„Nie vždy sa dá myslieť hlavou.“

Nathaniel

Keby som ju zaškrtil, mal by som o jeden problém menej. Naštvané som zaťal ruky do pästi a zameral sa na cestu pred nami. Tá otravná čiernovláska sedela vedľa Olivera a navigovala ho. A on, ako úplný debil, len mlčky prikyvoval, pričom cestu na ten zasraný intrák poznal rovnako dobre ako my ostatní. Všetci sme tam počas školy aspoň párkrát skončili, niektorí častejšie ako iní.

Mozog mi pracoval na plné obrátky. Netušil som, kam mohla sestra odísť, ani to, na ako dlho, ale bol som odhodlaný zistiť to. Riešenie mojich problémov sedelo na mieste spolujazdca, ja som len musel zistiť, ako ju spracovať.

Každý mal predsa svoju cenu. Ona nebola iná.

„Tu zastav,“ naklonila sa k Oliverovi a ukázala na miesto neďaleko budovy, kde bývala.

No dobre, možno som k nej bol trochu neférový. Nemala rodinu, o ktorú by sa musela starať, netušila, aké to je a že mi o chvíľu preskočí zo strachu o Hate.

Zaparkovali sme tesne pred tým malým kúskom zelene, ktorý volali internátny park. Aké smiešne, všetko tu malo svoje označenie. Pritom miesto ako toto nemohlo byť domovom, ale väzením.

„Ďakujem,“ zachripela sťažka.

„To skôr my by sme ti mali poďakovať. Myslela si to dobre, prepáč.“

Pri Oliverových slovách som sa skoro zadusil.

„Prepáč?“ zopakoval som po ňom neveriacky. „Za čo sa jej ospravedlňuješ?“

„Kašli na to,“ zamrmlala čiernovláska a už vystupovala z auta.

Zbavili sme sa jej. Posledné spojenie, ktoré sme mali so sestrou, od nás odchádzalo. Bokmi vlnila tak, že bolo takmer nemožné odtrhnúť od nej zrak. Mne sa to však podarilo a rýchlo som si presadol na miesto spolujazdca. Automaticky som siahol do priehradky, či v nej nenájdem nejaké podklady miesta, kam sa Hate vydala.

Namiesto toho sa na mňa zosypali akési papiere. Párkrát som zažmurkal, aby som zaostřil zrak na tie miniatúrne pís-
menká pred sebou.

„Prečo konečne nezačneš nosiť šošovky alebo okuliare? Si slepý,“ neodpustil si Oliver.

„Naser si.“

Očami som preletel obsah prvej zmluvy a pristavil sa na menách. Dole podpísaná Hatsheps Christine Maxwellová darovala svoje auto s jeho plnou výbavou do výhradného vlastníctva Lauren M. Jonesovej. To sa naša sestrička už úplne zbláznila?

„Tak toto je veľmi zlý vtip,“ vydýchol som takmer neveriacky. „Ona to auto darovala Lauren.“

Oliver vedľa mňa len nezaujato pokrčil plecami.

„Dalo sa to čakať. Keď odniekiaľ odchádzaš nadobro, nebudeš za sebou niečo nechávať.“

„Odmietam slovo nadobro, rozumel si? Táto fáza ju prejde, vydiskutujeme si to, porozprávame sa s otcom...“

„Nech sa ti páči, môžeš to skúsiť.“

„Ale no tak!“ zamával som mu tými papiermi pred nosom. „Hate nemohla len tak odísť! Nemohla!“

„A predsa to urobila.“

Pokoj, s akým mi to Oliver hovoril, ma vytáčal. Správal sa, akoby som bol nejaké dieťa, ktorému práve oznámili, že *Santa Claus* neexistuje. Možno bol o necelé dva roky starší, na mňa však jeho triky nefungovali.

Roztvoril som druhý papier a zarazene naň ostal civieť. Lauren vypovedali zmluvu z intráku a do konca mesiaca sa mala vysťahovať. Dôvod?

Nezaplatený podnájom a nedodržiavanie termínov.

Tak preto bola podráždenejšia ako obyčajne? Alebo sa to tiež len teraz dozvedela?

„Počkaj ma tu...“

Skôr než som si uvedomil, čo som sa chystal urobiť, vyskočil som z auta a rozbehol sa za Lauren s papiermi v ruke. Na nápadoch bolo najkrajšie to, že prichádzali neohlásene. Človek len málokedy dostal potrebný čas na premyslenie. Musel hneď konať. Chytiť sa príležitosti.

Tak ako niekomu napadali veci na rôzne články, hudbu či iný obsah, mne napadla táto hlúposť. Pravdepodobne najväčšia somarina, akú som kedy urobil.

A preto som ju nemohol odložiť na neskôr.

„Lauren! Počkaj ma!“ skríkol som možno až príliš nahnevane, pretože pohľad, ktorý som si od nej vyslúžil, by nejedného vydesil.

Prudko sa ku mne otočila, až jej pár kučier padlo do tváre. Rýchlo si ich zapravila za uši a čokoládovými očami ma pozorne sledovala. Presne ako súper v ringu, i keď ju som si tam nedokázal predstaviť. Na to sa nosila až príliš hrdo, ako princezná. Niečo také muselo byť pod jej úroveň.

A i tak som si ju dokázal predstaviť len v legínach a športovej podprsienke. Bol som nepoučiteľný.

„Čo odo mňa ešte chceš?“

„Niečo si si zabudla v aute,“ dvihol som papiere a podával jej ich. „Chcem sa porozprávať.“

Ona však len nesúhlasne pokrútila hlavou a o krok predomnou cúvla.

„Doteraz to vyzeralo, že si chcel skôr kričať.“

„A môžeš mi to mať za zlé?“ neveriacky som pokrútil hlavou. „Ani nie pred dvomi hodinami som sa dozvedel, že nám sestra uteká preč, a teraz ešte k tomu stojím pred jedinou osobou, ktorá vie kam, ale nepovie ani pol slova.“

„Hate je pre mňa ako mladšia sestra, Nathaniel,“ vydýchla po chvíli opatrne, akoby zvažovala každé jedno slovo.

„Viem, čo cítiš. Záleží ti na nej. Chceš ju mať doma, pod dohľadom, aby si vedel, že jej nič nehrozí. Rovnako ako ja, ale tiež vieš, že odchod bol tým najlepším rozhodnutím, ktoré urobila.“

„Odchod nikdy nie je riešením,“ trval som na svojom. Keby to tak bolo, koľkých ľudí som už oklamal?

Stáli sme oproti sebe na chodníku pred vstupom do budovy a nemali si čo povedať. Lauren so mnou nechcela mať nič spoločné a mne došli slová.

„Prečo si klamal Benovi?“ nadhodila odrazu. „Prečo si sa ma zastal?“

Zahryzol som si do pery. Prečo som to vlastne urobil? Dobrá otázka, na ktorú som nemal odpoveď.

„Keď ti poviem, že nie som až taký kretén, za akého ma máš, uveríš mi?“

„Máš pravdu, neuverím,“ pokrútila razantne hlavou. „Si Maxwell. Všetci ste rovnakí. Typickí chlapi.“

„Prosím? Typickí chlapi? Čo je to za poznámku?“

„Ale no tak, netvár sa prekvapene. Všetci ste rovnakí. Horúce hlavy. Konáte na základe momentálnej nálady a všetky problémy riešite bitkou či iným druhom násilia. Ste deti s bohatým tatkom, ktorý vás zasponzoruje a postará sa, aby ste pri tom vyzerali dobre.“

Jedno som jej musel uznať. V myšlienkach, ale predsa. Mala guráž.

„Dovoľ mi dokázať ti opak,“ navrhol som odrazu a stálo ma to všetko sebazaprenie, aby som prehovoril pokojne.

„Sestra odišla a nechala ti auto. Môžem ti dať nejaké hodiny, než sa dáš na autoškolu...“

„Tak spomal, fešáček.“ Opäť ten smiech, ktorý ma vytácal. „Ja o to auto nestojím. Pokojne si ho vezmi a papiere roztrhaj, spál alebo daj skartovať. Je mi to jedno. Nebudem nikomu nič dlžná.“

„Kto hovorí o dlhu? Priateľsky som ti navrhol pomoc.“

„Priateľsky? To akože sme? Priatelia?“

„Prečo nie? Môžeme si pomôcť navzájom.“

Lauren nad mojou ponukou len pokrútila hlavou. Vyzerala pobavene, čo bola moja najlepšia šanca. Musel som ju využiť.

„Čoho sa tak bojíš?“

„Nebojím sa,“ prepálila ma pohľadom. Okej, zlý výber slov. „Nie všetci z nás sa topia v peniazoch a majú času na rozdávanie. Niektorí chodíme do školy, práce, alebo aj do viacerých, a splácame študentské pôžičky, pričom sa snažíme nevyhorieť každý druhý týždeň. Viem, že tento koncept nepoznáš, pokojne si rob poznámky.“

Ten jej podrezaný jazyk. Možno som mal zvážiť uškrtenie. Nebolela by ma z toho hlava tak ako z nej, a predsa som sa nedokázal pohnúť z miesta.

„Môžem ti pomôcť aj s týmto,“ dvihol som do vzduchu druhý papier.

Lauren vytreštila oči a okamžite sa otočila ku kabelke.

„Kde si ho našiel?!“ zasyčala a už sa po ňom načahovala.

Rýchlo som spojil oba dokumenty a bez zbytočných rečí som jej ich podal. Nemalo zmysel naťahovať ju, keď som už o všetkom vedel.

„Do konca mesiaca ostáva už len pár dní, Lauren,“ začal som opatrne, pretože iskry v jej očiach neveštili nič dobré.

„Čo nepovieš?“

„Mohla by si ostať u nás, aspoň kým si niečo nenájdeš. Alebo, pre mňa, za mňa, aj po zvyšok semestra. Aspoň by sme mali čas potrénovať tvoje vodičské schopnosti,“ pre-

hodil som naoko nezaujato a nevšimal si, ako mi v ušiach hučala krv.

Asi som sa zbláznil.

Dostal som to von a znelo to logickejšie ako v mojej hlave. Aspoň prvá časť, o druhej som jej povedať nemohol, lebo by mi s najväčšou pravdepodobnosťou vrazila. Opäť.

„Maj sa, Nathaniel,“ prehovorila nakoniec a otočila sa mi chrbtom.

„No tak!“ zaúpel som a vykročil za ňou. Stačilo mi pár krokov, aby som ju obehol a postavil sa jej do cesty.

„Povedz mi, že o tom aspoň popremýšľaš, dobre? Nechcem, aby si skončila na ulici.“

„Zbohom.“

Bez ďalších rečí sa stratila medzi ostatnými vysokoškólákmi. Mohol som ísť za ňou, vedel som, na ktorom poschodí býva, aj akú hlučnú má spolubývajúcu. Tá by sa mojej spoločnosti potešila. Niečo mi napovedalo, že pri nej nemôžem tlačiť na pílu. Možno za to mohol jej pohľad, alebo zmes emócií, ktoré ňou prebehli pri zmienke o domove a práci.

Nastúpil som k Oliverovi do auta a víťazoslávne mu nastavil päšť.

„Máme ju.“

„Si si istý? Z jej pohľadu to vyzeralo, že jediné, čo budeš mať, je nôž zapichnutý hlboko v chrbte.“

„Prečo si hneď taký pesimistický? Potreboval som ju vyhecovať, aby som ju mal tam, kde chcem,“ objasnil som svoj dokonalý plán.

Zapol som si pás a poslednýkrát sa obzrel za internátom, v ktorom bývala asi tisícka študentov. Čochvíľa o jednu menej.

„A to je kde?“ zapochyboval Oli a až vtedy mi došlo, že som sa mu nestihol zdôveriť so svojím majstrovským plánom.

„U nás doma. Vyhodili ju z intráku a má len pár dní na vysťahovanie. Pozval som ju k nám.“

„Čo si urobil? Zbláznil si sa?!“ Úkosom na mňa pozrel a o sekundu na to mi čapol po hlave. „Nad čím si premýšľal?“

„Nechápeš? Veď je to dokonalá príležitosť ako sa dostať k Hate. O týždeň, v jej prípade možno o dva, mi všetko povie sama.“

„Rozhodne,“ povzdychol. „Nemyslíš, že ti tá práca pre Setha lezie na mozog? Život nie je fikcia, braček.“

„Toho debila mi ani nespomínaj. Navyše... o neho tu predsa nejde!“ bránil som sa. Štvalo ma, že so mnou nikdy nesúhlasil, a pritom nerobil ani spolovice toľko ako ja, aby zachránil situáciu.

„Ponúkol som jej dočasné útočisko. Môže ostať u Hate v izbe alebo v hocakej hosťovskej na chodbe. Poznáš to príslovie, nie? Drž si priateľov blízko, ale sestrinu najlepšiu kamarátku, ktorá vie, kam zdrhla, ešte bližšie? Presne to mám v pláne urobiť.“

„Si stratený prípad. Čo myslíš, že na tento plán povie otec?“

Zahryzol som si do jazyka. Keď som mu povedal všetko, nemalo zmysel otáľať s odpoveďou, ale vedel som, že ma nepodporí.

„Kto hovorí, že sa o tom musí dozvedieť?“

Oliver po mne strelil neveriacim pohľadom a ruka mu sklzla z volantú. Tentoraz som však bol rýchlejší a vyhol sa jeho úderu. Naozaj bolo náročné presvedčiť ho.

„Aj tak je stále v práci. Nič si nevšímne, a keby aj, poviem, že je to moja priateľka a je u mňa cez noc...“

„Kedy sa u teba zdržala nejaká dlhšie ako na jednu noc? Otec nie je slepý. Ani sprostý. Na rozdiel od teba.“

„Pojeb sa.“

„Niekto ti musel povedať pravdu. A ja som tvoj obľúbený brat,“ zasmial sa a zišiel z hlavnej cesty smerom k *Impériu*. „Navyše... prečo jej chceš pomôcť? Neznáša ťa.“

Pozrel som von oknom a na sekundu sa nad tým zamys-

lel. Prečo som za ňou utekal, keď so mnou nechcela mať nič spoločné?

„Pretože pomohla Hate. Bola tu pre ňu a my nie. Jej povedala o všetkom, čo sa dialo. Mali sme to byť my. To, že ju k nám vezmem, bude to najmenej, čo môžem urobiť.“

Samozrejme, potom tu bola malinká nádej, že mi prezradí, kam utiekla. Neplánoval som všetko vykecať Benovi, no i tak ma to zaujímalo. Kde si Hate myslela, že jej bude lepšie ako s nami doma?

Kapitola tretia

*„Niekedy sú to dobré úmysly,
ktoré nás privedú k zlým rozhodnutiam.“*

Podnik *Le Fruit des Anges* znamenal potešenie pre všetkých, vrátane väčšiny zamestnancov. Francúzsky názov pridával na zaujímavosti a každú noc bol bar plný na prasknutie. Podobne ako dnes.

Boli dve hodiny ráno a ja som mala záverečnú. Dnes som sa na posteľ tešila tak ako už dlho nie. Bola som unavená, moje telo malo dosť a mozog vypovedal službu pred asi šiestimi hodinami. Vypadlo mi, že sme pred predstavením o ôsmej mali mať hodinový tréning s Angelou. Očividne sa moja zábudlivosť preniesla už aj do práce.

Nezabúdala som ani na platby. Všetky účty som poctivo platila, odkedy som dostala svoju prvú výplatu, a nebolo mesiaca, aby som nekontrolovala poštu. Samozrejme, v poslednom čase sa mi akosi začali zlievať dni a týždne, ale na niečo také som nemohla zabudnúť! Navyše, peniaze na účte som stále mala, no na ubytovacom oddelení ich nepotešila ani ponuka dvojmesačnej zálohy. Koniec znamená koniec.

Unavene som klesla na stoličku, ktorá ma chladila na odhalenom zadku, a pozrela sa na seba do zrkadla.

Červené plné pery boli aj po niekoľkých hodinách stále dokonalo namaľované a dymové líčenie mi len pridávalo na dramatickosti. Jediné, čo ľuďom, teda mužom, bránilo

v tom, aby môj mejkap náležite ocenili, bola obrovská strieborná maska zakrývajúca vrchnú polovicu tváre. Malé diamanty som mala všade a jemné pierka vychádzajúce z bokov masky pripomínali diablove rožky. Vskutku príhodné, keďže nás všetci na javisku volali *Anjeli*. Nie tanečnice, ani obyčajné striptérky či akrobatky. Pre nich sme boli *Anjeli*.

Pozrela som sa na seba. Na odraz svojich očí, v ktorých som nevidela nič. Smútok, hanbu, radosť, nenávisť... Nič.

Hľadala som na prázdnu schránku bez duše.

Snažila som sa vytesniť z mysle všetky žiadostivé pohľady v tmavom javisku, slizké reči a ruky, ktoré sa ma neskôr dotýkali. Nikomu nezáležalo na tom, čo dokážem. Moje pohyby vo vzduchu im boli ukradnuté. Netrápilo ich, že jednou rukou udržím celú svoju váhu. Jediné, na čo sa tešili, boli ich súkromné tance, alebo verejné, kým sa končili vyzliekaním. Prečo som sa tomu aj po rokoch čudovala, som sama nevedela.

V bare sme mali lepšie a horšie dni. Nie vždy som vystupovala s *Anjelmi*. Raz, prípadne dvakrát v týždni som mala povolené robiť za barom na prízemí a roznášať objednávky. Vďaka tomu som si urobila obraz o niektorých stáliciach. Lepšie som sa prizrela mužom, ktorí u nás presedeli celú noc a ráno sa vrátili k svojim naoko dokonalým životom s nič netušiacou ženou a rodinou.

Poskočila som, keď sa za mnou prudko otvorili dvere a dovnútra vošla Claire. Ohnivé vlasy mala skrotené vo vysokom cope a prsia jej išli vyskočiť z minimálne o číslo menšej podprsenky. Rúž na perách mala trochu rozotretý. Nebolo ťažké zistiť prečo. Kým niektoré z nás pracovali pre peniaze, iné si to dokázali užiť. Claire milovala pozornosť, bolo jej jedno od koho.

Rýchlo prešla k svojej skrinke, z ktorej vybrala cigaretu, a ešte než otvorila okno, si ju zapálila.

„Čo sa stalo?“ odvážila som sa opýtať po chvíli. „Neodbytný zákazník?“

„Nestojí to za to,“ mávla rukou a silno si potiahla.

Dovnútra prúdil studený nočný vzduch. Bleskurýchlo som na seba hodila šaty, len aby som nezmrzla. To posledné, čo mi chýbalo, bola choroba a vynechané labáky.

Odhrnula som si vlasy z tváre a zopla si ich do provizórneho drdola, no to už na mňa Claire vyvaľovala oči.

„To je cucflek?“

„Kašli na to,“ opätovala som jej a vlasy si opäť rozpustila.

Mužom sa páčili dlhovlásky. Nič sa nerovnal ich pocitu nadradenosti, keď si obmotali okolo ruky naše vlasy a tvárili sa, akoby im patrilo celý svet. A jediné, čo im pritom patrilo, bolo naše telo. Nič viac. Pohrdala som nimi rovnako ako oni mnou. A predsa som tomu slizkému chlapovi v ničom nezabránila.

Claire len nezaujato pokrčila plecami a ďalej sa venovala svojej cigarete. Posadila sa na širokú parapetu a bokom sa oprela o chladnú stenu. Pri tomto pohľade som neraz premýšľala, čo sa jej muselo stať, že všetko zahodila. Nikdy som v sebe nenabrala dost' odvahy opýtať sa. Nestarať sa bolo jednoduchšie.

„Raz z toho okna vypadneš,“ podpichla som ju s hraným úsmevom na perách.

Pracovnú podprsenku som si prevliekla spod šiat a pobalila si zvyšok vecí. Chcela som čím skôr padnúť do postele, len aby som o pol ôsmej došla na rannú jogu.

„Kiežby, na to sa mám príliš rada,“ zatiahla skleslo. „Aspoňže Hate odtiaľto mohla vypadnúť. Začne odznova. S čistým štítom.“

Kým Hate pre mňa bola ako sestra, pri Claire som si nebola istá, na čom som. Niekedy sme boli najlepšie kamarátky, inokedy som sa cítila ako matka poučajúca dieťa. Tak či onak, s Claire nás spájalo oveľa viac ako len práca. Mali sme puto, ktoré by nikto iný nepochopil.

„Dúfam, že máš pravdu,“ pritakala som a hádzala po-

sledné veci do kabelky. „Neverila by si, čo mi dnes navrhol Nathaniel.“

„Maxwell?“ pozdvihla obočie a potom len pokrútila hlavou. „Určite to nebude o nič horšie než Sebastianove nápady.“

Na sekundu som si zahryzla do jazyka. Claire mala s rodinou Maxwellovcov vlastné skúsenosti. Z času na čas podľahla šarmu najmladšieho Maxwella, Sebastiana, a vždy, keď sa veci trochu ustálili, sa všetko pokašľalo. Teda, on to pokašľal.

„Chce, aby som sa k nim na istý čas nast'ahovala,“ dostala som zo seba a bolo to prvýkrát, čo som tú ponuku vyslovila nahlas. Znela smiešne.

„Nast'ahovala? Akože k nim do domu? Do sídla hrôzy?“

„Kam inam? Tvrdí, že chce, aby som si našetrila a urobila vodičský, pretože Hate mi nechala svoje auto. Musí si myslieť, že mám podradne platenú prácu...“

„Och, zlatko,“ zatiahla Claire a zoskočila z okna. Ohorok z cigarety hodila do čiernej noci. „Si jeden z najlepšie platených a najvyt'azenejších *Anjelov* v tomto bare. Keby si chcela, za mesiac si auto kúpiš aj sama.“

„Možno, ale dnes ma vyhodili z intráku,“ šepala som takmer nečujne.

„Čože? Prečo?“

„Nezaplatila som podnájom a tiež som vraj porušila nejaké interné pravidlá, o čom nič neviem. Nikdy v zmluve nemali nič o ranných príchodoch, pokiaľ ma pamäť nekla-me, ale im to bolo ukradnuté. Dnes mi prišla pošta a omylom som to nechala u Hate v aute. Nate si prečítal papiere a ponúkol mi načas jej izbu...“

Kamarátka sa začala schuti smiať a len nado mnou krútila hlavou. Mne to také zábavné neprišlo.

„Vždy, keď si myslím, akú mám mizernú pamäť na mená alebo tváre, ma prekvapíš niečím ešte horším. Je mi to ľúto, ale na druhej strane... Snažil sa ti pomôcť. To sa o všetkých Maxwellovcoch povedať nedá.“

Zaškripala som zubami.

„Nemôžem to prijať. Nebolo by to férové k...“

„Nevie o ňom, však?“ skočila mi do reči.

Jedným ťahom zo seba zhodila podprsenu. Znudene prešla k skrinke, z ktorej si vytiahla oblečenie, a rýchlosťou slimáka sa začala obliekať.

„Nikto o ňom nevie, iba ty,“ zachripela som. „Tak to aj ostane. Nepotrebujem, aby sa o ňom dozvedel niekto ďalší.“

Mimovoľne som si siahla na zápästie a začala sa hrať so strieborným náhrdelníkom, z ktorého som vďaka jeho dĺžke spravila dokonalý náramok. Spomienku a prísľub v jednom.

„Fajn, len som sa chcela uistiť, že si tým gestom nechce Maxwell niečo dokázať.“

„Jediné, o čo mu ide, je dostať sa k Hate. Myslí si, že mu skočím na lep,“ odfrkla som a vzala Clairinu kabelku, len aby sme sa odtiaľto dostali skoršie. Fakt som si potrebovala oddýchnuť.

„Prečo ho teda nenecháš potrápiť sa? Len k nim pekne choď, aspoň kým si nenájdeš niečo nové. Dovtedy sa uistíš, že Hate nenájdu. Sebastian sa vyzná v počítačoch, takže ak je šanca, že by ju niekto našiel, bude to on.“

Niečo na jej slovách bolo. Nepáčila sa mi predstava dýchania rovnakého vzduchu ako Maxwelllovcí, ale bez nich som nevedela, ako na tom som. Ako je na tom Hate.

Pokrútila som hlavou a podala jej kabelku.

„Dávaš tie najhoršie rady.“ Oprela som sa o ňu cestou k výťahu a aspoň na chvíľu si dovolila vydýchnuť. Bolo to dlhých dvadsaťštyri hodín.

„Moje rady sú tie najlepšie,“ trvala na svojom. „Len neplatia na mňa.“

Na tom sme sa obe schuti zasmiali, mala totiž stopercentnú pravdu. Možno sa svojimi radami neriadila, ale na iných jej záležalo. Dokonca viac než na sebe.

„Naozaj ho miluješ, však?“ spýtala sa ma smerom na prízemie.

„Viac než čokoľvek na svete.“ Ani na sekundu som nezaváhala. Nebola to síce úplná pravda, ale niektoré tajomstvá museli ostať zahalené aj pred Claire. Ktovie, komu by sa v slabej chvíľke mohla zdôveriť.

Le Fruit des Anges bol ešte stále relatívne plný, tak sme sa rozhodli vziať to zadným vchodom, ktorý o tomto čase strážil Edwin. Starší muž vo svojich najlepších rokoch sa na nás len nádejne usmial a otvoril nám dvere. Musela som uznať, že naši majitelia najímali len tých najlepších ochrancárov a vyhadzovačov.

„Keď vás vidím, rozmýšľam, ako niektorým ľuďom zakázať mať deti,“ zamrmlal a potľapkal ma po chrbte.

„Nie všetci rodičia sú zlí. Niekedy to je život, kto z nich spraví príšery.“

„Snáď máš pravdu, dievča,“ povzdychol si, aj keď mojím slovám neveril. Nemusel. Stačilo, že ja som vedela svoje.

Väčšinu života som strávila ako zarytý pesimista. Len málokedy som našla dôvod na radosť, jedine, že to zahŕňalo tanec. Až neskôr som sa naučila tešiť sa aj z drobností, no žiadalo si to roky práce. A niekoľko rôznych terapeutov, ktorí si mysleli, že vedia lepšie ako ja definíciu slov bolesť a trauma.

„Hej, počúvaš ma vôbec?“ zamávala mi Claire pred očami značne rozčúlene. „Ideš s nami alebo nie? Seb ma berie do *Impéria*.“

Na mieste som zastala a až teraz som sa pozrela na auto, ktoré už čakalo naštartované na parkovisku.

„Naozaj, Claire?“ povzdychla som si. „Vieš o tom, že ťa len využíva, keď sa mu to hodí, že? Stojí ti za to?“

Ryšavka urazene pohodila vlasmi a prekrížila si ruky na prsiach.

„Nie je to náhodou to isté, čo s nami robia v práci? Využívajú naše telá? Čo je zlé na tom, že chcem byť s niekým, kto pre mňa niečo znamená?“

Len aby si preňho aj ty niečo znamenala. Chcela som

povedať, no zahryzla som si do jazyka. Každý sa potreboval poučiť z vlastných chýb, ale čo som mala robiť, keď mi na nej záležalo a nechcela som, aby sa zranila?

„Nemyslela som...“ Prerušilo ma hlasné trúbenie, pri ktorom sme obe na mieste poskočili. Sebastian bol nedočkavý. Mohol mať dvadsaťjeden rokov ako ja, ale na svoj vek sa správal ľahkovážnejšie než pubertiak.

„Dobré ráno, dámy!“ pozdravil Seb. „Nasadajte, inak to do *Impéria* nestihneme pred záverečnou!“

Chcela som si mlčky sadnúť dozadu, aby som tých dvoch nijako nerušila, no Maxwell ma zastavil.

„Nate mi povedal o tom aute. Mala by si sedieť vpredu, môžeš sa začať učiť,“ naširoko sa usmial a mne po chrbte prebehol mráz. Nate mu povedal o tej ponuke? Čo ak mu Sebastian na oplátku povedal o mojej práci?

„Fajn,“ prikývla som a vymenila si miesto s Claire, ktorá nemala žiadne pripomienky k Sebastianovmu správaniu.

Hneď ako auto naštartovalo, dvihla som zrak od Sebastiana v nádeji, že ma cesta rozptýli. Nevyšlo to. Moju pozornosť zaujalo jeho pravé oko, ktoré mal celé opuchnuté a pomaly sa mu sfarbovalo dofiatlova. Prisahala by som, že na letisku bol v úplnom poriadku.

„Čo sa ti stalo?“ hlesla som, sledujúc rany na rukách a na krku.

„Bol v *Podzemí*, kde inde?“ odvetila zaňho Claire. „*Impérium* je cez deň zatvorené a Sebastian má priveľa energie, takže...“

„Sklapni,“ varoval ju Maxwell. Vymenili si naštvané pohľady v spätnom zrkadle.

Odvrátila som od nich zrak a snažila sa zamerať na cestu. Nebolo to jednoduché, hlavne, keď som premýšľala o neporiadku, ktorý títo ľudia za sebou nechávali.

Všetci Maxwellovci sa vyžívali v boxovaní. Najstarší z nich, Benjamin, založil *Impérium*. Miesto, kde sa konali ilegálne zápasy a kde si každý prišiel na svoje. Vedela som,

že mu s tým pomáhalo zopár ľudí, vrátane jeho najlepšieho priateľa, Roberta, ktorému Hate neodolala.

Pred *Impériom* bolo ale ešte jedno miesto, kde tiekla krv. *Podzemie*. Najhoršie miesto zo všetkých, hemžiace sa populárnymi zápasníkmi, ktorí si chceli privyrobiť, a ďalšími exotmi, čo nikde nezapadli.

Myšlienky ma pohltili natoľko, až som si nevšimla, kedy sme sa stihli dostať na súkromné parkovisko Maxwellovcov. Sebastian vypol motor.

„Chod' napred,“ pozrel v spätnom zrkadle na Claire. „Musím ukázať Lauren ešte zopár vecí.“

Kamarátka len niečo oduto zamrmlala a o sekundu jej už nebolo. Nerada som sa ocitala v podobných situáciách.

„Čo chceš?“ otočila som sa k nemu s pozdvihnutým obočím.

„Nech sa vo vnútri stretneš s hociktorým bratom, nikomu nehovor o *Podzemí*, dobre? Bude to naše malé tajomstvo,“ žmurkol na mňa.

„Povedal si im o mojej práci?“

„Nie, prečo by som mal?“ nezaujato pokrčil plecami a vybral kľúče zo zapalovania. „Nie je to tak, že by si tým chlapom rozťahovala nohy, Lauren. Len im tancuješ. Starý dobrý striptíz ešte nikoho nezabil. Navyše, som si istý, že by ho môj úžasný braček dokázal oceniť.“ Bol to len pocit, alebo naozaj práve obhajoval moju prácu?

„Teším sa, až budeme spolubývajúci,“ dodal pri zamykaní.

Ostala som naňho len neveriacky zízať. Nate to povedal už aj jemu? Je niečo, čo by všetkým nevysypal?

Sebastian ma dostal dovnútra cez VIP vchod a tam sa naše cesty rozišli. Bola som odhodlaná otočiť sa a nájsť si nejaký odvoz domov. Prípadne sa zviezť na najbližšiu zastávku metra.

„Maxwell ide znova k zemi!“ zatiahol komentátor v hlavnej sále, lenže jeho krik sa ozýval na každom metri štvorcovom. „Dnes to pre Nata nevyzerá vôbec ružovo!“

Netuším, či to bolo komentátorovým výsmešným tónom alebo davovou psychózou, ale namiesto odchodu som sa rozbehla k hlavnému ringu.

Chcela som vidieť, prečo sa rozhodol nechať sa zabiť.